

Vallekilde, d. 3dje Februar 1925.

Kære Sanne!

Tak for brevet og skolens årsskrift. Nu skal jeg prøve at skrive lidt, så godt jeg kan; og [?] til takke. Jeg lever nu så nogenlunde, jeg kan ikke klage, når jeg kan være oppe og for det meste passe mig selv. En rar pige kommer ind og lægger i min kakkelovn om morgenen og giver mig te på sengen, så jeg kan sagtens være glad. Hendes moder har været på skolen sammen med Dig; hun var Jyde og hed Marie Frederiksen, men hende har Du naturligvis ikke kendt eller kan huske. Hun hilste mig fra sin moder, da hun kom her at tjene; både hendes moder og fader har været elever her, mens jeg var sygeplejerske, og de husker mig godt begge to. Hendes moder kom ud på Kalundborgegnen at [tjene] og blev gift derude, og nu har de et pænt lille hjem og en flink børneflokk, Sigrid er den ældste, og som de vokser til, kommer de ud at tjene, det er deres lod i livet, men de er glade og tilfredse ved deres arbejde, og det skal nok gå dem godt. De hører til valgmenigheden i Ubberup, og Koch har konfirmeret dem. Men nu har i måske hørt, at Koch er død, det er et uerstatteligt tab for menigheden derude, ja, for alle kristne i Danmark, det er så strængt ikke mere at skulle høre hans milde røst og hans gode forkyndelse. Han skulde i denne måned komme her og tale i valgmenigheden, det gjorde mig så ondt, at vi så i stedet fik budskabet om hans død, vi syntes, han kunde så dårlig undværes, men Vorherre har ment det anderledes, derfor kom der bud efter ham. Han døde Søndagen 11 Januar, han prædikede i kirken som han plejede, og døde pludselig og aftenen af hjerteslag. Hans søn, Lauge Koch, Grønlandsforskeren, var i Amerika på fredagsrejse, men begravelsen blev opsat, til han kom hjem, den yngste, Tage, er i Argentina, ham lykkedes det ikke at komme hjem. Nu er den kristne menighed i Danmark bleven en god mand fattigere. Du må undskylde, at jeg har skrevet så meget om dette, jeg har tænkt så meget på det, og så er det faldet mig i pennen. Jeg har ikke hørt fra Sigrid, siden hun kom hjem fra juleferien, jeg har skrevet til hende, og jeg håber, hun har det godt. Falk Frost er hende vist en god ven. Jeg vidste ikke med bestemthed, om Sigrid skulde rejse til Skagen, og så tænkte jeg ved mig selv, at det vilde være så kedeligt for hende at gå ene hjemme i Høng, når alle de andre var rejst, så gjorde jeg mig nyttig og skrev til Signe Bentsen, som er gift og har en gård i Asnæs, om Sigrid ikke kunde komme til hende i juleferien, og jeg fik det mest gode og rare brev fra hende; hun skrev at Sigrid skulde være så hjærlig velkommen hos dem, hun måtte helst komme til juleaften, og så bad hun mig komme med, hun skulde være så god ved mig, bare jeg var så rask, at jeg kunde, men det er nu forbi, jeg kommer ikke nogen steder mere, bare jeg jeg kan være så rask, at jeg kan komme op i kirken må jeg være glad. Men alt dette var jo til ingen nytte, Sigrid var jo bestemt på at rejse til Skagen, jeg syntes dog ikke det kunde skade noget, og måske Sigrid kan benytte sig af det gode tilbud en anden gang. Jeg synes ikke, jeg behøver at være ked af, at jeg har skrevet til Signe.

Hvordan lever I ellers derhjemme, Hilmar Hentze sagde, at han havde hørt, at "spansk syeg" grasserede så slemme oppe på Færøerne, det er ikke godt. Kender I noget til en Færing, der hedder Zakarias, han er en god ven af Falke Trier Hansen, han er nu tredje vinter på Askov, jeg ved ikke hans efternavn.

Nu må jeg nok til at holde op, jeg er træt.

Lev nu vel allesammen derhjemme, Gud være med Jer! Mange kærlige hilsener til Jer alle fra gamle Bettefaster

Hils alle á Húsum!

Vallekilde, d. 31te Marts 1925.

Kære Sanne!

En hilsen sender jeg til Bergljots og Johannes's konfirmation og Din fødselsdag, hvis konfirmationen bliver Søndagen efter påske, er det samme dag. Jeg sender "Et møde" til Bergljot, og en "En glad Gut" til Johannes og beder dem ikke forsmå min lille gave. Og Dig ønsker jeg et godt år!

Det er længe siden, jeg hørte noget fra Sigrid, måske hun kommer til Vallekilde engang i foråret sammen med Frk. Frost.

Kærlig hilsen til Jer alle. Glædelig påske!

Gamle Bettefaster

Kære Sanne!

Tak for brevet, nu har Du så de sidste konfirmerede, og så siger folk i almindelighed, at de er voksne, de stakkels børn, nej, de er børn og skal behandles som børn, men det bliver de ikke altid; det er ikke let at forstå børn i den alder, en kan let komme til at gøre dem uret og det har en selv også været med til, og vi må være glade, at der en en, der gør godt, hvad vi kortsynede mennesker gør galt. I dag er det jo Elses og Johannes fødselsdag, jeg har skrevet lidt til dem begge. Else kan ikke være hos jer i dag, måske Bergljot besøger hende, Johanne kommer måske senere i sommer, ”å Olavssøku” plejer I jo at samles, det er den gamle mødetid. Så er Sigrid også kommen hjem, hun kom til Vallekilde sammen med Frk. Frost anden pinsedag, jeg havde ingen anelse om, at hun var her, og jeg kom gående i mine egne tanker, da der pludselig kom en lille dame hen imod mig, jeg syntes, hun så lidt lærd ud, og briller havde hun på næsen, men ved at se nøjere til, opdagede jeg, at det var ”kendt folk”; jeg var glad ved, at hun kom, hun var sjæleglad over, at hun skulde rejse hjem i ferien, og så kan have friske hilsener med hjem. Hun brød sig ikke om, hvor hun skulde ligge, bare hun måtte komme med, om hun så kom til at ligge i et af hullerne på tredje plads, det er også til at holde ud, når rejsen kan gøres på tre dage. Jeg har ikke hørt noget fra Mads, jeg ved han er i Danmark, men jeg ved ikke, om han kommer til Vallekilde og ser til mig, det kommer jo an på, om han har tid, jeg vilde blive glad ved at se ham, men han har vel sin tid optagen. Det er længe siden, jeg hørte fra Kristian, hils ham fra mig når Du ser ham, [havd] hedder hans dreng? Og hvad hedder Zakarias's? Jeg vil jo gerne høre lidt om den ny slægt. Det er længe siden, jeg hørte fra Hjalmar, Marie har somme tider skrevet et lille brev, men hu er det længe siden, hils dem, når Du ser dem. Bliver [det] til noget med Maries rejse til Danmark? Ved Du noget om, hvordan det går med Jakobs kone, er hun i live, Marie skrev, at der var intet håb om, at hun kunde komme sig, det er sørgeligt, hun er så ung, en må nok spørge, havd en gammel skal leve for, som ikke lever til glæde for nogen, hverken for sig selv eller andre, men vi får ikke lov at rejse, førend der kommer bud efter os, så længe må vi vente. Ser Du nogen sinde Thurid, så hils hende og spørg hende, om hun helt har glemmt, at jeg er til endnu, det lader næsten til, det er da underligt, men [?] hun vel det råder hun selv for. Hils Bergljot, en anden gang skriver jeg til hende, om jeg lever. Hils Din mand, Jakup og Johannes, og hvis der er nogen andre, der bryder sig om en hilsen, så hils dem.

Lev så vel, kære Sanne, og Gud i vold!

Mange kærlige hilsener fra gamle

Bettefaster

[”Bette faster”, Elisabeth Mariane Magdalene Jacobsen, døde i Vallekilde den 11. november 1925, 82 år gammel.]